

Arrest

nr. 206 899 van 18 juli 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat I. DE GHELLINCK
Congresstraat 49
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 5 maart 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 januari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 april 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat O. TODTS *loco* advocaat I. DE GHELLINCK en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam in 2006 of 2006, verklaart er zich op 25 juli 2017 vluchteling.

1.2. Op 30 januari 2018 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op dezelfde dag naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten, een sjiïet te zijn, afkomstig uit Kamoke, district Gujranwala in de provincie Punjab (Pakistan). U zou daar het grootste deel van uw leven wonen en studeren alvorens u problemen kreeg en diende onder te duiken op verschillende plaatsen. Al sedert uw kindertijd ging u naar de soennitische moskee in uw regio en leerde u over de verschillen tussen soennieten en sjiïeten. U vond er echter geen antwoorden op uw vragen over religie. Sinds 2002 begon u zich daarom te verdiepen in het sjiïsme, nam u deel aan samenkomsten en voelde u zich meer en meer sjiïet. U meende niet langer geconfronteerd te worden met extreem gedachtegoed en vond er liefde en vrede. Omwille van uw religieuze ommekeer zou u echter in discussies met vrienden verwickeld raken en kreeg u problemen in Pakistan. U nam frequenter deel aan bijeenkomsten en ging meer en meer de discussie aan met andere religieuzen. Uw vrienden werden door hun veelal soennitische ouders ook verboden om nog langer met u mee te gaan. Op een dag, in 2002-2003 werd de leider van Sipah- Sahaba, Azim Tariq, door de politie gedood, waarop u tijdens dergelijke religieuze discussies verkondigde dat zijn overlijden 'een goede zaak' was. Ergens midden 2005 zou u echter in een ruzie verwickeld raken met onbekenden die meenden u een lesje te zullen leren. Uw vader, een machtig figuur in de regio, zou daarop te horen krijgen dat deze personen naar u op zoek zouden zijn. Hij stuurde u daarop naar uw grootvader waar u diende onder te duiken. In juni 2006 zou uw vader echter een dreigbrief ontvangen waarin Sipah-Sahaba u met de dood bedreigde. Ondanks het negatieve advies van uw vader besloot u toch terug te keren naar uw dorp. De volgende dag was u echter op weg naar de winkel toen u plots werd aangevallen door drie onbekenden. U werd naar het ziekenhuis gebracht, alwaar u een paar uur diende te blijven. Opnieuw stuurde uw vader u weg van huis, richting uw grootvader in Sheikhpura. Een drie tot vier maanden later, op 25 september 2006 ontving uw vader een tweede dreigbrief thuis waarin u opnieuw met de dood werd bedreigd. Uw vader besloot dat het beter was het land te verlaten, waarop u tevergeefs een studentenvisum voor Ierland zou aanvragen. In 2008 zou u echter een visum voor Italië aanvragen en verkrijgen en besloot u in 2009 Pakistan te verlaten. U nam het vliegtuig richting Italië, waar u zo'n zes tot zeven dagen zou blijven alvorens verder te reizen. U trok verder via Portugal en Spanje naar België waar u nog datzelfde jaar zou aankomen en een regularisatieprocedure opstartte. In 2012 ontving u een werkvergunning, maar nadat u in 2014 problemen kreeg met uw werkgever werd uw werkvergunning ingetrokken. Op 18 april 2017 werd u echter wegens illegaal verblijf in België opgepakt door de politie. In het gebouw waar u woonde, verblijft eveneens een Pakistaanse familie die het nieuws over uw arrestatie verspreidde, waardoor men in Pakistan dacht men dat u reeds gedeporteerd was. Op 14 of 15 juni 2017 werd daarop uw huis door onbekenden aangevallen, waarop uw ouders naar de politie stapten. Op 25 juli 2017 diende u een eerste asielaanvraag in. U vreest nog steeds te worden geviséerd door deze extremisten.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende originele documenten neer: een medisch verslag, een bundel krantenartikelen, een First Information Report ('FIR') en de enveloppe waarmee deze documenten werden verzonden. U legde ook kopieën neer van twee dreigbrieven, drie pagina's uit uw voorlaatste paspoort, een document betreffende uw aanvraag 9ter en een brief opgesteld door or.c.a. Na afloop van het gehoor legde u nog volgende originele documenten neer: uw identiteitskaart, geboortakte inclusief vertaling, drie schooldocumenten en een brief van uw lerares Frans.

B. Motivering

Na nader onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stelt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) vast dat u noch de status van Vluchteling, noch de Subsidiaire Beschermingsstatus kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van Subsidiaire Bescherming aannemelijk te maken, en wel om volgende redenen.

Vooreerst wordt uw algemene geloofwaardigheid ernstig ondermijnd door tegenstrijdige verklaringen ten aanzien van de verschillende asielinstanties met betrekking tot de datum van vertrek uit uw land van herkomst. Op een asielzoeker de verplichting rust om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker **correcte en coherente** verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht. Er moet immers worden vastgesteld dat u leugenachtige verklaringen hebt afgelegd ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en/of het CGVS. Immers verklaarde u ten aanzien van de DVZ nog dat u Pakistan zou hebben verlaten begin 2006 en reeds een drie tot vier maanden later in België zou aankomen (Verklaring DVZ, d.d. 2 augustus 2017, p. 10).

Ten aanzien van het CGVS merkte u echter bij aanvang van het gehoor plots op dat u een aantal verklaringen wenste recht te zetten, waaronder uw vertrekdatum uit Pakistan. Zo verklaarde u nu Pakistan pas te hebben verlaten in 2009 en zou u pas sindsdien, een drietal jaar later, in België verblijven. U gevraagd naar de oorsprong van deze tegenstrijdige verklaringen, merkte u op dat u op aanraden van een "Afghaanse jongen" die u bang had gemaakt, verborgen trachtte te houden dat u naar België zou zijn gekomen met een visum voor Italië (Gehoorverslag CGVS, d.d. 27 november 2017, p. 2, 7-8), hetgeen nogal weinig afdoend is. Immers, het CGVS ziet geen reden waarom u hierom uw vertrekdatum zou moeten wijzigen. Hoe dan ook, dat u eigenlijk zondermeer zou aangeven te hebben getracht doelbewust de Belgische asielinstanties te misleiden is niet ernstig en ondergraaft uw geloofwaardigheid dan ook in grote mate. Dient nog te worden opgemerkt dat u uw vertrek uit Pakistan in 2009 of het bestaan van dit "Italiaans visum" dat aan de grondslag van uw leugenachtige verklaringen zou liggen, geenszins wist te staven, waardoor ook dit niets meer dan een blote bewering blijkt. U meende overigens tweemaal het vliegtuig te hebben genomen in Milaan, doch slaagde u er niet eens in de luchthaven bij naam te noemen (CGVS, p. 8-10).

Bovendien blijkt ook verdere informatie uit uw dossier uw bewering, pas in 2009 te zijn vertrokken uit Pakistan, tegen te spreken. Immers prijkt in uw regularisatieaanvraag een psychologisch verslag waarin de desbetreffende psycholoog zicht uitspreekt over uw mentale gezondheid. Opvallend is echter dat uit zijn verklaringen blijkt dat u reeds sinds 2004 in België zou verblijven en u zelfs in 2006, 2007, 2008 en 2009 meerdere consultaties met hem hebt doorlopen. Terwijl u, volgens uw eigen aangepaste verklaringen, nog steeds in Pakistan zou verblijven. Wat meer is, ook de 'Église Apostolique Chrétienne et Mariale' blijkt in 2009 reeds te bevestigen dat u bijzonder goed geïntegreerd bent in de maatschappij en dit sedert ruim vijf jaar. Waarom een aantal andere privépersonen in een persoonlijke brief dan ook in 2009 zouden bevestigen dat u reeds meerdere jaren tot hun kennissenkring behoort, terwijl u nog in Pakistan meende te wonen, is niet duidelijk. U werd gewezen op deze frappante vaststellingen en beweerde dat deze documenten – ofschoon zij wel uw naam dragen- niet u toebehoren. U zou nooit deze psycholoog hebben bezocht. De verschoning (van uw advocaat), al zou uw toenmalige advocaat verantwoordelijk zijn voor de (blijkens) valse inhoud van uw regularisatievraag is niets meer dan een zuivere hypothetische stelling die u niet hard kunt maken (CGVS, p. 24). In ieder geval wijst deze vaststelling er evenzeer op dat u ook toen niet verlegen was de Belgische overheden doelbewust te misleiden. Het CGVS ziet dan ook geen enkele reden om zondermeer aan te nemen dat u heden wel de waarheid zou spreken. **Bovenstaande vaststellingen zijn frappant, tekenend voor uw gebrek aan oprechtheid en ondermijnen uw algemene geloofwaardigheid compleet.**

Ten tweede diende u pas uiterst laattijdig een eerste asielaanvraag in. Immers verklaarde u reeds sedert 2006 of 2009 in België te verblijven. U voegde daar aan toe in 2009 een eerste regularisatieaanvraag te hebben ingediend, waarop u in 2012 een positief antwoord kreeg. Op de vraag waarom u dusdanig lang zou wachten, alvorens in 2017 een eerste asielaanvraag in te dienen, haalde u enkel aan dat u destijds geen weet had van het bestaan van de asielprocedure, hetgeen niet kan overtuigen (CGVS, p. 23). Zo bleek u destijds in ieder geval voldoende geïnformeerd om een regularisatieaanvraag in te dienen, waardoor het weinig aannemelijk lijkt dat u nooit over het bestaan van de asielprocedure zou hebben gehoord. Dat u aldus zo'n acht jaar zou wachten alvorens een eerste asielaanvraag in te dienen, ondermijnt dan ook ernstig uw geloofwaardigheid. Dergelijke houding kan immers moeilijk in overeenstemming worden gebracht met het hebben van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van iemand die beweert zo'n vrees te hebben en stelt daarom zijn land te zijn ontvlucht, kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij zo snel mogelijk en althans binnen een redelijke termijn deze beschermingsmodaliteiten aangrijpt. **Het heeft er dan ook alle schijn van weg dat u alle mogelijke middelen aanwendt om in België te kunnen blijven, meer dan dat u een oprechte vraag indiende tot het verkrijgen van internationale bescherming.**

Ten derde legde u geen enkel origineel én geldig begin van bewijs van identiteit, zoals een paspoort of identiteitskaart neer. Hoewel u een groot aantal documenten neerlegde die uw naam zouden dragen, waardoor uw identiteit in wezen niet ter discussie staat, is het bijzonder frappant dat u geen enkel geldig identiteitsstuk zou kunnen neerleggen. Betreffende uw identiteitskaart, die u na afloop van het gehoor neerlegde, dient dan ook vooreerst te worden opgemerkt dat deze reeds sedert begin 2017 zou vervallen zijn. Frappanter was echter dat u tijdens het gehoor op het CGVS werd gevraagd naar uw identiteitskaart, doch u beweerde dat uw huisbaas al uw documenten zou hebben vernietigd. Vreemd genoeg had u ten aanzien van de DVZ nog laten optekenen dat uw identiteitskaart eigenlijk nog in Pakistan zou liggen, waarop u uw versie probleemloos leek aan te passen en plots opmerkte dat dat klopt, maar dat u een kopie had in België. Wat er ook van zij, dat u de week daaropvolgend plots wél uw originele identiteitskaart zou neerleggen, is opmerkelijk. U werd verder gepolst naar eventuele paspoorten, waarop u aangaf zo'n drie exemplaren te hebben gehad (CGVS, p. 3).

U gevraagd naar deze paspoorten, legde u slechts een onvolledige kopie neer van uw voorlaatste reispas. Aan dergelijke kopieën kan echter geen bewijswaarde worden toegekend, daar deze wegens mogelijk knip- en plakwerk eenvoudig kunnen worden aangepast. Bovendien betreft het hier slechts een kopie van een drietal pagina's, waardoor u het CGVS geen zicht geeft op de verdere inhoud van dit stuk. U gevraagd naar uw laatste reispas beweerde u opnieuw dat deze werd vernietigd door uw eerdere huisbaas. Echter, u heeft het verlies van dit paspoort niet aangegeven waardoor dit niets meer dan een blote bewering is (CGVS, p. 3-4, 10). Wat er ook van zij, de verschoning als zou uw huisbaas uw documenten hebben weggegooid kan hoegenaamd niet overtuigen. Zo is het ten eerste al hoogst opmerkelijk dat u ondanks alles dan wel een kopie zou kunnen neerleggen van uw voorlaatste reispas en zelfs nog de originele stukken hebt met betrekking tot uw 'procedure 9ter'. De verschoning dat u deze documenten bijhield, omdat u kon worden gecontroleerd kan niet overtuigen. Uw paspoort(en) of identiteitskaart zijn dan toch van nog grotere waarde. In ieder geval, dat u ten aanzien van de DVZ nog verklaarde dat u uw paspoort misschien verloren had "ik heb het niet meer gevonden" (Verklaring DVZ, p. 8), terwijl u ten aanzien van het CGVS de schuld afschuift op uw huisbaas, is niet ernstig. De verschoning dat u het kort moest houden overtuigt niet en verklaart geenszins waarom u zichzelf zou tegenspreken (CGVS, p. 13). **Het lijkt er dan ook sterk op dat u dergelijke documenten liever niet kenbaar wenst te maken ten aanzien van de Belgische asiendiensten, daar de inhoud niet overeen zou stemmen met uw verklaringen.**

Ten vierde wordt uw geloofwaardigheid verder ondermijnd door tegenstrijdige, vage en weinig aannemelijke verklaringen doorheen uw relaas. Zo merkte u op dat uw problemen zouden starten nadat u zich als soenniet sterk in het sjiisme interesseerde en zich uiteindelijk ook bekeerde. Naast de vaststelling dat een dergelijke bekering binnen een overheersend soennitische context op zich eigenlijk weinig aannemelijk is, konden uw beweringen daaromtrent ook amper overtuigen (CGVS, p. 6). Immers overstegen uw verklaringen nooit algemene bewoordingen en verviel u meermaals in eerder stereotiepe verklaringen. Zo werd u gevraagd wat u aantrok in het sjiisme, waarop u meermaals herhaalde dat u liefde, vrede en antwoorden vond die u in het soennisme niet leek te vinden. U voegde daar enkel nog aan toe dat men u vroeger had geleerd dat sjiisme zonde is, "want sjiieten hebben altijd een paard". Dat u enkel zou vervallen in dergelijke stereotiepe verklaringen, zonder uw ware beweegredenen beter te omvatten is op zich al opvallend. Bovendien zou u vreemd genoeg later nog laten vallen dat u eigenlijk niet écht gelovig bent, geen vijf keer bidt per dag, niet vindt dat soennieten slecht zijn en zelfs nog bidt op soennitische wijze (CGVS, p. 7). Dergelijke verklaringen vallen dan ook geenszins te rijmen met enerzijds een oprechte bekering en anderzijds het profiel dat u zich tracht aan te meten. Immers beweerde u als sjiiet problemen te krijgen wegens uw deelname aan samenkomsten, discussies en zou u zelfs openlijk de dood van een extremistische soennitische leider hebben toegejuicht (CGVS, p. 13-14). Dat u zichzelf dan zou omschrijven als "niet écht gelovig" is niet ernstig.

Wat er ook van zij ook omtrent de problemen die u zou hebben gekend met deze organisatie, kon u niet overtuigen. Zo verklaarde u op de radar te komen te staan van Sipah-Sahaba nadat u de dood van hun leider Azim Tariq had toegejuicht. Echter gevraagd wanneer hij om het leven zou zijn gekomen kon u dit niet beter plaatsen dan "rond 2002-2003". U had geen idee exact wanneer dit was, noch kon u aangeven waar en onder welke omstandigheden hij om het leven kwam. U gevraagd wie de opvolger van Azim Tariq zou zijn geweest, moest u het antwoord schuldig blijven, noch wist u wie hun huidige leider was. U gepolst naar meer informatie over de organisatie geraakte u eigenlijk niet verder dan "het is een religieuze organisatie". U had verder geen idee welke andere bekende sjiieten reeds door deze organisatie werden gevisieerd (CGVS, p. 14-15). Dat u over Sipah-Sahaba eigenlijk amper iets weet te vertellen is niet ernstig. Van iemand die zijn land, vrienden, huis, studies en familie achterlaat mag op z'n minst verwacht worden dat hij weet voor wie hij op de vlucht slaat. Dergelijke gebrekkige kennis ondermijnt dan ook ernstig uw geloofwaardigheid.

Verder verklaarde u door Sipah-Sahaba voor het eerst mondeling te worden bedreigd, waarna men u ook fysiek zou aanvallen (CGVS, p. 14). U werd echter gepolst wanneer u voor het eerst met hen te maken zou krijgen, maar kon u dit niet beter plaatsen dan "2005" en "Herinner mij niet. Midden." U had verder geen idee door wie u toen werd benaderd en gevraagd waar dit eerste incident zich had voorgedaan antwoordde u "bij mij thuis" (CGVS, p. 15). Dat u eerder nog had laten optekenen eigenlijk voor het eerst door hen te worden benaderd toen u op weg was om yoghurt te halen (CGVS, p. 14), ontkende u. Wat meer is, u voegde daar zelfs aan toe dat u pas voor de eerste keer fysiek werd aangevallen in juli 2006 (CGVS, p. 15). Vreemd genoeg had u ten aanzien van de DVZ nog verklaard dat u op 15 juni of 15 juli 2005 werd aangevallen (Vragenlijst CGVS, Vraag 3.5), waarop u niets anders toevoegde dan: "Ik kan me vergissen". In ieder geval, u gevraagd door wie u werd aangevallen, moest u opnieuw het antwoord schuldig blijven. Hoe dan ook, dat u ten aanzien van de DVZ nog met zekerheid leek te stellen dat het om leden van Sipah-Sahaba ging,

De vaststelling tot slot, dat u aanvankelijk zou beweren dat uw ouders nooit meer problemen zouden hebben gehad na uw vertrek (CGVS, p. 17), ondergraaft verder alle geloofwaardigheid. Immers had u ten aanzien van de DVZ nog verklaard dat uw ouders na uw arrestatie in België werden lastiggevallen, dat zij om u hadden geroepen en men zelfs schoten had gelost (Vragenlijst CGVS, Vraag 3.5). Pas toen u hierop werd gewezen, paste u uw verklaringen aan, maar gevraagd wanneer deze feiten zich hadden voorgedaan meldde u vreemd genoeg 14 of 15 juni 2016. Bij de DVZ had u nog 2017 laten optekenen (Vragenlijst CGVS, Vraag 3.5). Wie uw huis had aangevallen leek u niet exact te weten. Wat er ook van zij, de verklaring dat u (noch uw familie) al die tijd, ruim acht jaar lang, niets meer van deze personen zouden horen, doch zij plots uit het niets aan uw deur zouden staan is niet ernstig. U leek ook niet helemaal exact te weten hoe men dit überhaupt zou kunnen te weten komen (CGVS, p. 20).

Ten vijfde spreken ook uw documenten verder uw beweringen tegen. Zo legde u ter staving vooreerst twee dreigbrieven van Sipah-Sahaba neer. Echter legde u slechts (foto's van) kopieën neer en kunnen deze altijd onderhevig zijn aan mogelijk knip- en plakwerk. Aan dergelijke eenvoudig manipuleerbare stukken kan aldus geen bewijswaarde worden toegekend. Gevraagd naar de originele stukken gaf u aan dat deze zich thuis in Pakistan zouden bevinden, maar corrigeerde u zichzelf meteen en voegde u daaraan toe dat deze documenten toch niet thuis zouden liggen, maar in een ander dorp (CGVS, p. 17). Dat u zichzelf zo zou tegenspreken is opmerkelijk. Hoe dan ook, u legde verder nog een origineel medisch attest neer al dient hier te worden opgemerkt dat -ofschoon dit attest zo'n twaalf jaar oud zou zijn- dit zeer goed bewaard blijkt te zijn. Het lijkt er dan ook sterk op dat dit document enkel en alleen ten behoeve van uw asielaanvraag zou zijn opgesteld. Dergelijk stuk kan gezien het niet-officiële karakter niet overtuigen en kan door eender wie, eender waar zijn opgesteld. U legde verder ook een originele FIR neer al konden uw verklaringen hieromtrent niet overtuigen. Zo had u geen idee onder welke sectie men wordt aangeklaagd, noch leek u te weten welke beampte deze FIR zou hebben ondertekend (CGVS, p. 21). Tot slot legde u ook een heleboel krantenartikelen neer, al bleef u ook hier uiterst vaag over. Zo legde u een acht tot tien krantenartikelen neer, doch kon u slechts twee kranten opnoemen waarin deze artikels zouden zijn verschenen, noch had u weet wanneer deze gepubliceerd werden. Dient nog aan te worden toegevoegd dat men in dergelijke krantenartikelen, volgens uw eigen verklaringen, niet eens aangeeft om welke reden u problemen zou hebben, noch met wie (CGVS, p. 21-22), waardoor de toegevoegde waarde eerder gering is. Een krantenartikel in een originele krant is hoe dan ook slechts een bewijs dat een artikel gepubliceerd is, maar vormt geenszins een bewijs van de erin vermelde feiten. Een krantenartikel is immers geen officieel document. Dat u overigens zou laten optekenen dat uw vader bekend is bij heel veel "krantenpersonen" en het "daarom werd geplaatst" wijst dan ook op een uiterst gesolliciteerd karakter van dergelijke stukken. Wat er ook van zij, het CGVS wenst nog toe te voegen dat uit toegevoegde informatie ook nog eens blijkt dat in Pakistan allerhande documenten, wegens de hoge corruptiegraad, eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt. Bijgevolg kan aan Pakistaanse documenten an sich reeds weinig bewijswaarde worden toegeschreven. Documenten hebben hoe dan ook slechts een ondersteunende functie, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen documenten geenszins de geloofwaardigheid van een, in casu, ongeloofwaardig relaas herstellen.

Volledigheidshalve wenst het CGVS nog toe te voegen dat u werd geconfronteerd met een profiel op Facebook (FB), waarvan u bevestigde dat het om het uwe ging. Hoewel u beweerde nooit richting het Verenigd Koninkrijk te zijn getrokken, blijkt uit uw FB alvast het tegenovergestelde. U ontkende (CGVS, p. 9, 23-24). Het hoeft dan ook geen betoog dat uw algemene geloofwaardigheid enkel verder in het gedrang komt.

U hebt aldus niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u neerlegde ter staving van uw relaas werden allen grotendeels hierboven besproken en zijn niet van die aard dat zij bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen beïnvloeden. Het document betreffende uw aanvraag 9ter, bewijst dat u ooit een dergelijke procedure hebt opgestart, terwijl het verslag van or.c.a dan weer enkel aantoonst dat u een klacht hebt ingediend, doch niets meer. De identiteitsstukken en schooldocumenten wijzen mogelijks op uw identiteit, hetgeen hier niet ter discussie staat. De brief van uw lerares Frans voegt niets inhoudelijks toe aan uw dossier. De enveloppe tenslotte, bewijst dat u post krijgt uit Pakistan. Documenten hebben hoe dan ook slechts een ondersteunende functie, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen documenten geenszins de geloofwaardigheid van een, in casu, ongeloofwaardig relaas herstellen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd was in vergelijking met de eerdere jaren en dat deze trend zich heeft verdergezet in 2016-2017. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten en etno-politieke gewelddaden. Ook het aantal te betreuren burgerdoden is in geheel Pakistan gedaald. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2016-2017 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie **Punjab** te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in de provincie Punjab de vorm aanneemt van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en crimineel geweld. In 2015 was de provincie Punjab, in vergelijking met de rest van Pakistan, relatief vreedzamer. Zowel het aantal terroristische aanslagen, het aantal targeted killings, als het aantal burgerslachtoffers is er gedaald. Deze dalende trend zet zich, voor wat het aantal terroristische aanslagen betreft, verder in 2016. Niettegenstaande er in 2016 sprake was van een stijging in het aantal slachtoffers, bleef het aantal burgerslachtoffers in de provincie beperkt. Tijdens het eerste kwartaal van 2017 nam het aantal civiele slachtoffers opnieuw af. De stad Lahore wordt nog steeds het meest getroffen door geweld. UN OCHA maakt evenwel geen melding van een uitwaartse ontheemding uit Lahore of uit andere districten in de provincie Punjab. Bovendien blijkt de provincie een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere provincies ontvluchten.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van *“het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”*, van *“de algemene zorgvuldigheidsplicht in de mate dat elke administratieve beslissing berust op legitieme en wettelijke motieven”*, van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikelen *“48 en volgende”* en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), alsook op een manifeste beoordelingsfout.

Betreffende de datum van zijn vertrek uit Pakistan wijst verzoeker erop dat hij bij het begin van zijn gehoor onmiddellijk heeft aangegeven dat hij zijn eerdere verklaringen wenste te corrigeren en dat hij tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken incorrecte informatie had gegeven. Hij stelt dat hij heeft verklaard waarom hij op de Dienst Vreemdelingenzaken verkeerde informatie had gegeven. Hij stelt tevens dat hij na zijn aankomst in België een regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet indiende door bemiddeling van een tussenpersoon, die alles voor hem regelde in ruil voor de betaling van 10.000 euro, die verzoeker moest betalen door zonder salaris in de loop van 2010 en 2011 voor deze tussenpersoon te werken. Om die reden had hij geen kennis van wat in de regularisatieaanvraag werd gevoegd, aldus verzoeker. Hij stelt dat hij pas voor het eerst kennis nam van de verschillende documenten en getuigenissen in de regularisatieaanvraag op de dag van zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Hij wijst er ook op dat hij zijn toenmalige advocaat nooit ontmoette, behalve op de dag van het indienen van het dossier. *“Omwille van die redenen, en op basis van (slecht) advies gekregen, heeft verzoeker aan de DVZ verklaringen betreffende zijn aankomst gegeven die coherent was mijn zijn regularisatieaanvraag van 2009. Zulke verklaringen werden door angst en schrik vermeld.”* Hij voert aan dat hij van de stavingsstukken in zijn regularisatieaanvraag, zoals het psychologisch attest en het werkcontract, niet wist en dat deze stukken duidelijk vervalst zijn. Hij stelt dat het enige doel van deze stukken was te bewijzen dat hij al lang genoeg in België was en meent dat deze stukken niet kunnen worden gebruikt om doorheen zijn asielprocedure zijn verklaringen als ongeloofwaardig te bestempelen.

Betreffende het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming, stelt verzoeker dat niet het ogenblik van de aanvraag in aanmerking moet worden genomen, maar wel het ogenblik waarop hij zich poogt te onttrekken aan de bedreiging. Hij wijst erop dat hij na zijn aankomst in België een regularisatieaanvraag indiende. Hij stelt dat in die periode iedereen sprak *“over de grote regularisatieprocedure”* en dat hij op die wijze via een kennis over die procedure hoorde. Hij stelt dat hij pas over de asielprocedure hoorde nadat alles werd ingediend in het kader van zijn regularisatieaanvraag. *“Aangezien verzoeker een verblijfsvergunning heeft gekregen was zijn behoefte tot een asielaanvraag toen niet meer actueel.”* Nadat hij in 2015 zijn verblijfsvergunning verloor en in 2017 verschillende contacten had met de lokale politie omwille van zijn illegaal verblijf, vernam hij dat hij naar Pakistan kon worden teruggestuurd, nieuws dat zich via de Pakistaanse gemeenschap in Brussel verspreidde tot in Pakistan zelf, hetgeen leidde tot de feiten die er zich in juni 2017 hebben afgespeeld. Hij stelt dat hij op 25 juli 2017, een maand en tien dagen na de feiten van 14 juni 2017, een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Tevens merkt verzoeker op als volgt in zijn verzoekschrift: *“Bovendien, het indienen van de aanvraag voor asiel heeft betrekking op het verkrijgen van een statuut op grond van de ingeroepen vrees, maar staat niet in contradictie met deze vrees indien pas later ingediend. Elke eerste daad van een kandidaat-vluchteling bestaat er immers in van zich te onttrekken aan de bedreiging door het land te verlaten. Men moet daarom de regularisatie aanvraag dat in 2009 ingediend werd in acht nemen. Een latere aanvraag tot een andere bescherming ontkracht niet de ernst of geloofwaardigheid van de feiten, vooral in een situatie zoals die van verzoeker, waar nieuwe feiten hebben zich voorgespeeld minder dan drie maanden voor zijn asielaanvraag. Tot slot dient ook te worden onderstreept dat het vluchten op zich reeds een vorm van bescherming is nu de dreiging zich meestal bevindt in het land welk men ontvluchtte. Dit is misschien niet de meest comfortabele oplossing, maar wel zeker een efficiënte oplossing en de meest voor de hand liggende en zelfs noodzakelijke oplossing. Het is pas wanneer hij geconfronteerd werd aan een imminente terugkeer naar zijn land van herkomst dat verzoeker besloot om zich andermaal te beschermen door het indienen van huidige procedure.”*

Betreffende zijn identiteitsdocumenten voert verzoeker aan dat hij steeds heeft gezegd dat zijn identiteitskaart in Pakistan was. Hij stelt dat zijn paspoort door zijn voormalige huisbaas werd weggesmeten. Als persoon in illegaal verblijf, is het volgens hem te verwachten dat hij geen klacht zal indienen of zijn verlies bij de politie zal aanmelden.

Hij wijst erop dat hij in staat was een kopie van zijn paspoort neer te leggen *“aangezien hij een regularisatieaanvraag aan het indienen was met zijn advocaat op basis van artikel 9ter van de wet van 12 december 1980, waarvoor een kopie van een paspoort noodzakelijke element is”*.

Betreffende zijn bekering tot het sjiïsme stelt verzoeker vooreerst als volgt in zijn verzoekschrift: *“Verwerende partij stelt vast dat “dergelijke bekering binnen een overheersend soennitische context op zich eigenlijk weinig aannemelijk is”, zonder geen een element door te geven waarom het relaas van verzoeker consequent vervalst zou zijn. Verder, het feit dat zulke bekeringen niet frequent wil niet zeggen dat zulke bekeringen niet gebeuren, en dat er wel gelovigen die van geloof bekeren. Het feit dat verwerende partij vaststelt dat verzoeker alleen stereotypische verklaringen heeft over sjiïsme, en dat het enig extract van het verhoor die in de beslissing van de CGVS te vinden is betreffende sjiïsme is dat “sjiïeten altijd een paard hebben”, is helemaal eenzijdig en gedeeltelijk. Verzoeker heeft veel meer gedetailleerde informatie gegeven over de historische omstandigheden van de splitsing tussen soennieten en sjiïeten, onder anderen door het uitleggen van de strijd van Kerbala (CGVS verhoor, p. 7) Verzoeker heeft een antwoord op alle vragen van de protection officer gegeven betreffende sjiïsme en het verschil tussen soennieten en sjiïeten. Als de CGVS meer informatie had willen gehad, zou verwerende partij meer en meer gedetailleerde vragen had moeten stellen, waarop verzoeker een antwoord had kunnen geven.”* Verder acht verzoeker het niet tegenstrijdig dat hij zich persoonlijk als *“niet echt gelovig”* omschrijft en dat hij de dood van een extremistische leider heeft toegejuicht. Hij voegt aan zijn verzoekschrift verschillende bewijzen toe van zijn bekering tot het sjiïsme, met name printscreens van zijn Facebookaccount waar hij sjiïtische groepen heeft *“geliked”* of er lid van is geworden, alsook commentaren en *“likes”* over die sjiïtische pagina's teruggaand tot 2010.

Betreffende de aanslagen in Pakistan stelt verzoeker als volgt in zijn verzoekschrift: *“Verzoeker heeft duidelijk aangetoond dat er toen aanslagen waren, zoals aangetoond door de attest van de ziekenhuis. Verder werd zijn relaas niet grondig genoeg bestudeert, omwille van de duidelijke enerzijds partij van de Protection Officer. Wat meer belangrijk voor verzoeker is, was de aanslag bij zij ouders in juni 2017. Een FIR werd gecommuniceerd, en een tiental artikelen die deze feiten bevestigen. Het feit dat aanvallers de naam van verzoeker riepen terwijl hij bijna tien jaar uit het land was, en dat precies wanneer m'n dacht dat hij terug in het land aanwezig was, toont aan dat de vrees van verzoeker actueel is.”*

Betreffende zijn documenten stelt verzoeker dat de commissaris-generaal beslist dat alle Pakistaanse documenten gemakkelijk verkregen of vervalst kunnen worden en dat de commissaris-generaal dus geen rekening houdt met één van de door verzoeker neergelegde documenten. Hij meent dat de door hem neergelegde documenten niet tegenstrijdig zijn aan zijn relaas, maar net er coherent mee zijn. Hij voert vervolgens aan dat de commissaris-generaal in gebreke blijft een degelijk onderzoek te voeren naar de feitelijke omstandigheden. Volgens hem nam de commissaris-generaal de beslissing op basis van veelvuldige onwetendheden, die hij niet probeerde te begrijpen of waaromtrent hij niet zag dat er in hoofde van verzoeker een redelijke verantwoording voor bestaat. Verzoeker citeert uit richtlijnen van UNHCR betreffende het bewijs in asielzaken. Verzoeker stelt daarna als volgt: *“Uit de weinige vragen die aan verzoeker gesteld werden omtrent zijn vluchtrelaas en de motieven die hem zijn herkomstland hebben doen verlaten, en de daaropvolgende antwoorden, kan niet op serieuze wijze worden getwijfeld aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen.”* Hij stelt dat gelet op zijn verklaringen en op de algemene situatie in Pakistan, en meer bepaald in Azad Kashmir, hij wel degelijk een vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève. Onder verwijzing naar richtlijnen van UNHCR meent hij dat hem het voordeel van de twijfel moet worden toegekend.

Vervolgens wijst verzoeker erop dat hij een tiental krantenartikelen heeft neergelegd betreffende de feiten van 14 juni 2017. Hij stelt dat hij tijdens zijn gehoor duidelijk heeft uitgelegd dat alle artikelen de aanval op het huis van zijn ouders vermelden. Hij wijst erop dat de meeste artikelen ook zijn naam vermelden, hetgeen volgens hem een duidelijk bewijs is dat hij in Pakistan werd gezocht. Hij wijst er tevens op dat zijn vader een belangrijke lokale figuur was, die veel personen in de media kent, waardoor de aanval op het huis in de meeste kranten werd vermeld. Hij acht het echter veel te simplistisch om te concluderen dat al de artikelen vervalst zijn omdat zijn vader invloedrijk is, terwijl dat net de reden is van het publiceren van de artikelen. Hij wijst erop dat er verschillende artikelen bij zijn van de nationale pers, zoals het artikel van de *“Daily Jang”* en van de *“Daily Express”*. Hij stelt dat het niet mogelijk is om in dergelijke kranten zomaar een vervalst artikel te laten plaatsen. Hij wijst er tevens op dat verschillende artikelen ook op het internet beschikbaar zijn, zodat het voor hem niet mogelijk is om aan *“knip- en plakwerk”* te doen.

Verder stelt verzoeker dat hij nooit naar het Verenigd Koninkrijk is gegaan, maar dat hij door vrienden was "getagged", waardoor de locatie van de vriend aan hem werd gekoppeld. Hij voegt verschillende van dergelijke posts waarin zijn vrienden hem hadden "getagged" toe aan zijn verzoekschrift. Hij wijst erop dat hij volgens een post in april 2017 in Pakistan zou zijn "getagged", hetgeen onmogelijk is aangezien hij geen geldige verblijfsvergunning had in België en in april 2017 door de politie in België was aangetroffen.

Vervolgens wijst verzoeker op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en stelt hij als volgt in zijn verzoekschrift: *"Verwerende partij heeft dus op grond van het voorgaande niet de nodige zorgvuldigheid aan de dag gelegd in de voorbereiding van de beslissing. Zij besluit dat noch het vluchtelingenstatuut, noch de subsidiaire beschermingsstatus, kan worden toegekend aan verzoeker, zonder ook stil te staan bij de huidige situatie van de Pakistanesen. Zij begaat hierdoor een manifeste beoordelingsfout en schendt de materiële motiveringsplicht."*

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift de volgende stukken: krantenartikelen (stukken 3.a-3.n), drie artikels van "Wikipedia" (stukken 4-6) en informatie van zijn Facebookaccount (stukken 7.a-9.e).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker voert aan dat hij in Pakistan wordt bedreigd omwille van zijn bekering van het soennisme naar het sjiisme. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) hij op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde uit Pakistan te zijn vertrokken in 2006, terwijl hij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde uit Pakistan te zijn vertrokken in 2009, terwijl bovendien verschillende documenten uit zijn regularisatieaanvraag uit 2009 een verblijf in België vermeldden sinds 2004, hetgeen zijn algehele geloofwaardigheid teniet doet; (ii) hij reeds sinds 2006 of 2009 in België zou verblijven en pas in 2017 zijn verzoek om internationale bescherming indiende; (iii) hij geen enkel origineel en geldig begin van bewijs van zijn identiteit voorlegt, terwijl hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over zijn identiteitskaart en paspoort(en); (iv) hij zijn bekering tot het sjiisme slechts in vage, algemene en tegenstrijdige termen kan uiteenzetten, terwijl hij evenmin gedetailleerde en doorleefde verklaringen kan afleggen over de personen en/of groepering(en) die hem zouden bedreigen; (v) hij aanvankelijk verklaarde dat zijn ouders sinds zijn vertrek geen problemen zouden hebben gekend, terwijl hij over de beweerde aanval op zijn huis in Pakistan tegenstrijdige verklaringen aflegde; (vi) de door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen en bovendien zijn verklaringen tegenspreken; en (vii) uit informatie op zijn Facebookaccount blijkt dat hij in het Verenigd Koninkrijk zou hebben verbleven, terwijl hij zelf verklaart nooit in het Verenigd Koninkrijk te hebben verbleven, hetgeen zijn algehele geloofwaardigheid verder aantast.

Er dient vastgesteld dat verzoeker er in zijn verzoekschrift niet in slaagt op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn reeds afgelegde verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te trachten te weerleggen.

Zo slaagt verzoeker er niet in op de volgende motivering in de bestreden beslissing een ander licht te werpen:

“Vooreerst wordt uw algemene geloofwaardigheid ernstig ondermijnd door tegenstrijdige verklaringen ten aanzien van de verschillende asielinstanties met betrekking tot de datum van vertrek uit uw land van herkomst. Op een asielzoeker de verplichting rust om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker **correcte en coherente** verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht. Er moet immers worden vastgesteld dat u leugenachtige verklaringen hebt afgelegd ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en/of het CGVS. Immers verklaarde u ten aanzien van de DVZ nog dat u Pakistan zou hebben verlaten begin 2006 en reeds een drie tot vier maanden later in België zou aankomen (Verklaring DVZ, d.d. 2 augustus 2017, p. 10). Ten aanzien van het CGVS merkte u echter bij aanvang van het gehoor plots op dat u een aantal verklaringen wenste recht te zetten, waaronder uw vertrekdatum uit Pakistan. Zo verklaarde u nu Pakistan pas te hebben verlaten in 2009 en zou u pas sindsdien, een drietal jaar later, in België verblijven. U gevraagd naar de oorsprong van deze tegenstrijdige verklaringen, merkte u op dat u op aanraden van een “Afghaanse jongen” die u bang had gemaakt, verborgen trachtte te houden dat u naar België zou zijn gekomen met een visum voor Italië (Gehoorverslag CGVS, d.d. 27 november 2017, p. 2, 7-8), hetgeen nogal weinig afdoend is. Immers, het CGVS ziet geen reden waarom u hierom uw vertrekdatum zou moeten wijzigen. Hoe dan ook, dat u eigenlijk zondermeer zou aangeven te hebben getracht doelbewust de Belgische asielinstanties te misleiden is niet ernstig en ondergraaft uw geloofwaardigheid dan ook in grote mate. Dient nog te worden opgemerkt dat u uw vertrek uit Pakistan in 2009 of het bestaan van dit “Italiaans visum” dat aan de grondslag van uw leugenachtige verklaringen zou liggen, geenszins wist te staven, waardoor ook dit niets meer dan een blote bewering blijkt. U meende overigens tweemaal het vliegtuig te hebben genomen in Milaan, doch slaagde u er niet eens in de luchthaven bij naam te noemen (CGVS, p. 8-10).

Bovendien blijkt ook verdere informatie uit uw dossier uw bewering, pas in 2009 te zijn vertrokken uit Pakistan, tegen te spreken. Immers prijkt in uw regularisatieaanvraag een psychologisch verslag waarin de desbetreffende psycholoog zicht uitspreekt over uw mentale gezondheid. Opvallend is echter dat uit zijn verklaringen blijkt dat u reeds sinds 2004 in België zou verblijven en u zelfs in 2006, 2007, 2008 en 2009 meerdere consultaties met hem hebt doorlopen. Terwijl u, volgens uw eigen aangepaste verklaringen, nog steeds in Pakistan zou verblijven. Wat meer is, ook de ‘Église Apostolique Chrétienne et Mariale’ blijkt in 2009 reeds te bevestigen dat u bijzonder goed geïntegreerd bent in de maatschappij en dit sedert ruim vijf jaar. Waarom een aantal andere privépersonen in een persoonlijke brief dan ook in 2009 zouden bevestigen dat u reeds meerdere jaren tot hun kennissenkring behoort, terwijl u nog in Pakistan meende te wonen, is niet duidelijk. U werd gewezen op deze frappante vaststellingen en beweerde dat deze documenten – ofschoon zij wel uw naam dragen- niet u toebehoren. U zou nooit deze psycholoog hebben bezocht. De verschoning (van uw advocaat), al zou uw toenmalige advocaat verantwoordelijk zijn voor de (blijkens) valse inhoud van uw regularisatievraag is niets meer dan een zuivere hypothetische stelling die u niet hard kunt maken (CGVS, p. 24). In ieder geval wijst deze vaststelling er evenzeer op dat u ook toen niet verlegen was de Belgische overheden doelbewust te misleiden. Het CGVS ziet dan ook geen enkele reden om zondermeer aan te nemen dat u heden wel de waarheid zou spreken. **Bovenstaande vaststellingen zijn frappant, tekenend voor uw gebrek aan oprechtheid en ondermijnen uw algemene geloofwaardigheid compleet.”**

Integendeel, verzoekers verklaringen in zijn verzoekschrift tonen eens te meer aan dat voormelde motivering uit de bestreden beslissing pertinent en terecht is. Hij stelt in zijn verzoekschrift immers dat hij via een tussenpersoon zijn regularisatieaanvraag indiende en dat hij pas op de dag van zijn gehoor bij de commissaris-generaal kennis kreeg van de verschillende documenten en getuigenissen die bij zijn regularisatieaanvraag werden gevoegd. Dergelijke uiteenzetting is geenszins aannemelijk. Indien verzoeker werkelijk valse stukken zou hebben gebruikt bij zijn regularisatieaanvraag in 2009, kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij terdege op de hoogte is van de inhoud van deze documenten - ook al zouden ze door een tussenpersoon zijn opgemaakt - daar het steeds mogelijk is dat hij op de inhoud van zijn documenten zou worden gecontroleerd. Dat verzoeker pas op de dag van zijn gehoor bij de commissaris-generaal van de inhoud van deze documenten in kennis zou zijn gekomen, valt bovendien niet te rijmen met het feit dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken, voorafgaand dus aan zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, reeds vermeldde dat hij in 2006 Pakistan verliet.

Tevens dient erop gewezen dat verzoeker tijdens zijn gehoor verklaarde dat hij op aanraden van een Afghaanse jongen die hem had bang gemaakt verborgen trachtte te houden dat hij met een visum voor Italië naar België is gekomen (gehoorverslag CGVS, p. 2 en 8) en hij dus geenszins melding maakte van een tussenpersoon. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande terecht opgemerkt dat niet kan worden ingezien waarom verzoeker een andere vertrekdatum zou moeten opgeven om zijn reis met een visum voor Italië verborgen te trachten te houden. Dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift, gelet op het voorgaande, beroept op bijkomende ongerijmdheden en onaannemelijke verklaringen, ondermijnt eens te meer de ernst en de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas. Bijgevolg kan geenszins zomaar worden aangenomen dat zijn bewering in zijn verzoekschrift dat de documenten in zijn regularisatieaanvraag vals zijn, op waarheid berust. Hoe dan ook trachtte verzoeker de Belgische autoriteiten te misleiden, hetgeen een bijkomende negatieve indicatie is voor zijn algehele geloofwaardigheid.

Verder wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Ten tweede diende u pas uiterst laat tijdig een eerste asielaanvraag in. Immers verklaarde u reeds sedert 2006 of 2009 in België te verblijven. U voegde daar aan toe in 2009 een eerste regularisatieaanvraag te hebben ingediend, waarop u in 2012 een positief antwoord kreeg. Op de vraag waarom u dusdanig lang zou wachten, alvorens in 2017 een eerste asielaanvraag in te dienen, haalde u enkel aan dat u destijds geen weet had van het bestaan van de asielprocedure, hetgeen niet kan overtuigen (CGVS, p. 23). Zo bleek u destijds in ieder geval voldoende geïnformeerd om een regularisatieaanvraag in te dienen, waardoor het weinig aannemelijk lijkt dat u nooit over het bestaan van de asielprocedure zou hebben gehoord. Dat u aldus zo’n acht jaar zou wachten alvorens een eerste asielaanvraag in te dienen, ondermijnt dan ook ernstig uw geloofwaardigheid. Dergelijke houding kan immers moeilijk in overeenstemming worden gebracht met het hebben van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van iemand die beweert zo’n vrees te hebben en stelt daarom zijn land te zijn ontvlucht, kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij zo snel mogelijk en althans binnen een redelijke termijn deze beschermingsmodaliteiten aangrijpt. Het heeft er dan ook alle schijn van weg dat u alle mogelijke middelen aanwendt om in België te kunnen blijven, meer dan dat u een oprechte vraag indiende tot het verkrijgen van internationale bescherming.”

Verder dient erop gewezen dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat iemand die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van zodra hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat verzoeker naliet dit te doen en gedurende acht (aankomst in 2009) dan wel elf (aankomst in 2006) jaar talmde alvorens zulk verzoek in te dienen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijn hoofde en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor verzoekers algehele geloofwaardigheid. Het loutere feit dat verzoeker gedurende een periode een verblijfsvergunning had in België, doet aan het voorgaande evenmin afbreuk. Hij verloor deze verblijfsvergunning volgens zijn verklaring in zijn verzoekschrift (p. 5) immers in 2015, terwijl hij nog tot 2017 wachtte om zijn verzoek om internationale bescherming in te dienen. Gelet op zijn eerdere ervaringen met het regelen van zijn verblijf in België, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker op het moment van het verlies van zijn verblijfsvergunning reeds op de hoogte was van het bestaan van de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Zelfs indien zou worden aangenomen dat dit toch niet het geval zou zijn geweest, *quod non*, talmde verzoeker nog ongeveer drie maanden na zijn contacten met de Belgische lokale politie en nog meer dan een maand na de beweerde aanval op zijn huis in Pakistan met het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming, hetgeen eveneens laat tijdig is. Verzoekers betoog dat het verlaten van het land van herkomst reeds een vorm van bescherming uitmaakt is niet ernstig en kan de vaststellingen inzake het laat tijdig karakter van zijn verzoek om internationale bescherming bezwaarlijk ondergraven.

Ook de volgende motieven in de bestreden beslissing zijn pertinent en correct:

“Ten derde legde u geen enkel origineel én geldig begin van bewijs van identiteit, zoals een paspoort of identiteitskaart neer. Hoewel u een groot aantal documenten neerlegde die uw naam zouden dragen, waardoor uw identiteit in wezen niet ter discussie staat, is het bijzonder frappant dat u geen enkel geldig identiteitsstuk zou kunnen neerleggen. Betreffende uw identiteitskaart, die u na afloop van het gehoor neerlegde, dient dan ook vooreerst te worden opgemerkt dat deze reeds sedert begin 2017 zou vervallen zijn. Frappanter was echter dat u tijdens het gehoor op het CGVS werd gevraagd naar uw identiteitskaart, doch u beweerde dat uw huisbaas al uw documenten zou hebben vernietigd.

Vreemd genoeg had u ten aanzien van de DVZ nog laten optekenen dat uw identiteitskaart eigenlijk nog in Pakistan zou liggen, waarop u uw versie probleemloos leek aan te passen en plots opmerkte dat dat klopt, maar dat u een kopie had in België. Wat er ook van zij, dat u de week daaropvolgend plots wél uw originele identiteitskaart zou neerleggen, is opmerkelijk. U werd verder gepolst naar eventuele paspoorten, waarop u aangaf zo'n drie exemplaren te hebben gehad (CGVS, p. 3). U gevraagd naar deze paspoorten, legde u slechts een onvolledige kopie neer van uw voorlaatste reispas. Aan dergelijke kopieën kan echter geen bewijswaarde worden toegekend, daar deze wegens mogelijk knip- en plakwerk eenvoudig kunnen worden aangepast. Bovendien betreft het hier slechts een kopie van een drietal pagina's, waardoor u het CGVS geen zicht geeft op de verdere inhoud van dit stuk. U gevraagd naar uw laatste reispas beweerde u opnieuw dat deze werd vernietigd door uw eerdere huisbaas. Echter, u heeft het verlies van dit paspoort niet aangegeven waardoor dit niets meer dan een blote bewering is (CGVS, p. 3-4, 10). Wat er ook van zij, de verschoning als zou uw huisbaas uw documenten hebben weggegooid kan hoegenaamd niet overtuigen. Zo is het ten eerste al hoogst opmerkelijk dat u ondanks alles dan wel een kopie zou kunnen neerleggen van uw voorlaatste reispas en zelfs nog de originele stukken hebt met betrekking tot uw 'procedure 9ter'. De verschoning dat u deze documenten bijhield, omdat u kon worden gecontroleerd kan niet overtuigen. Uw paspoort(en) of identiteitskaart zijn dan toch van nog grotere waarde. In ieder geval, dat u ten aanzien van de DVZ nog verklaarde dat u uw paspoort misschien verloren had "ik heb het niet meer gevonden" (Verklaring DVZ, p. 8), terwijl u ten aanzien van het CGVS de schuld afschuift op uw huisbaas, is niet ernstig. De verschoning dat u het kort moest houden overtuigt niet en verklaart geenszins waarom u zichzelf zou tegenspreken (CGVS, p. 13). **Het lijkt er dan ook sterk op dat u dergelijke documenten liever niet kenbaar wenst te maken ten aanzien van de Belgische asieldiensten, daar de inhoud niet overeen zou stemmen met uw verklaringen.**

In zijn verzoekschrift slaagt verzoeker er niet in op enigerlei wijze deze motivering te weerleggen. Waar hij stelt dat hij altijd heeft verklaard dat zijn identiteitskaart in Pakistan was, dient erop gewezen dat hij tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde dat zijn identiteitskaart door zijn voormalige huisbaas werd vernietigd (gehoorverslag CGVS, p. 10). Verder herhaalt hij slechts zijn eerdere verklaring dat zijn voormalige huisbaas zijn paspoort weggooid, hetgeen op zich niet kan worden beschouwd als een dienstig verweer. Dat hij stelt dat het van hem als persoon in illegaal verblijf niet kan worden verwacht dat hij klacht zal indienen of het verlies van zijn paspoort bij de politie zou melden, toont eens te meer aan dat zijn verblijfssituatie precair was en dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker eerder een verzoek om internationale bescherming zou hebben ingediend (zie *supra*). Bovendien toont verzoeker niet aan dat het voor personen in illegaal verblijf niet mogelijk zou zijn om het verlies van hun paspoort bij de Belgische politie te melden. Waar verzoeker wijst op het indienen van een regularisatieaanvraag "met zijn advocaat op basis van artikel 9ter van de wet van 12 december 1980", kan niet worden ingezien waar verzoeker het over heeft. Uit de elementen in het dossier kan immers enkel worden afgeleid dat verzoeker in 2009 een regularisatieaanvraag indiende op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 (de Vreemdelingenwet).

Voorts wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd als volgt met betrekking tot verzoekers beweerde bekering tot het sjiisme en de hieruit voortvloeiende problemen:

"Ten vierde wordt uw geloofwaardigheid verder ondermijnd door tegenstrijdige, vage en weinig aannemelijke verklaringen doorheen uw relaas. Zo merkte u op dat uw problemen zouden starten nadat u zich als soenniet sterk in het sjiisme interesseerde en zich uiteindelijk ook bekeerde. Naast de vaststelling dat een dergelijke bekering binnen een overheersend soennitische context op zich eigenlijk weinig aannemelijk is, konden uw beweringen daaromtrent ook amper overtuigen (CGVS, p. 6). Immers overstegen uw verklaringen nooit algemene bewoordingen en verviel u meermaals in eerder stereotiepe verklaringen. Zo werd u gevraagd wat u aantrok in het sjiisme, waarop u meermaals herhaalde dat u liefde, vrede en antwoorden vond die u in het soennisme niet leek te vinden. U voegde daar enkel nog aan toe dat men u vroeger had geleerd dat sjiisme zonde is, "want sjiieten hebben altijd een paard". Dat u enkel zou vervallen in dergelijke stereotiepe verklaringen, zonder uw ware beweegredenen beter te omvatten is op zich al opvallend. Bovendien zou u vreemd genoeg later nog laten vallen dat u eigenlijk niet écht gelovig bent, geen vijf keer bidt per dag, niet vindt dat soennieten slecht zijn en zelfs nog bidt op soennitische wijze (CGVS, p. 7). Dergelijke verklaringen vallen dan ook geenszins te rijmen met enerzijds een oprechte bekering en anderzijds het profiel dat u zich tracht aan te meten. Immers beweerde u als sjiiet problemen te krijgen wegens uw deelname aan samenkomsten, discussies en zou u zelfs openlijk de dood van een extremistische soennitische leider hebben toegejuicht (CGVS, p. 13-14). Dat u zichzelf dan zou omschrijven als "niet écht gelovig" is niet ernstig.

Wat er ook van zij ook omtrent de problemen die u zou hebben gekend met deze organisatie, kon u niet overtuigen. Zo verklaarde u op de radar te komen te staan van Sipah-Sahaba nadat u de dood van hun leider Azim Tariq had toegejuicht. Echter gevraagd wanneer hij om het leven zou zijn gekomen kon u dit niet beter plaatsen dan "rond 2002-2003". U had geen idee exact wanneer dit was, noch kon u aangeven waar en onder welke omstandigheden hij om het leven kwam. U gevraagd wie de opvolger van Azim Tariq zou zijn geweest, moest u het antwoord schuldig blijven, noch wist u wie hun huidige leider was. U gepolst naar meer informatie over de organisatie geraakte u eigenlijk niet verder dan "het is een religieuze organisatie". U had verder geen idee welke andere bekende sjiïeten reeds door deze organisatie werden gevisieerd (CGVS, p. 14-15). Dat u over Sipah-Sahaba eigenlijk amper iets weet te vertellen is niet ernstig. Van iemand die zijn land, vrienden, huis, studies en familie achterlaat mag op z'n minst verwacht worden dat hij weet voor wie hij op de vlucht slaat. Dergelijke gebrekkige kennis ondermijnt dan ook ernstig uw geloofwaardigheid.

Verder verklaarde u door Sipah-Sahaba voor het eerst mondeling te worden bedreigd, waarna men u ook fysiek zou aanvallen (CGVS, p. 14). U werd echter gepolst wanneer u voor het eerst met hen te maken zou krijgen, maar kon u dit niet beter plaatsen dan "2005" en "Herinner mij niet. Midden." U had verder geen idee door wie u toen werd benaderd en gevraagd waar dit eerste incident zich had voorgedaan antwoordde u "bij mij thuis" (CGVS, p. 15). Dat u eerder nog had laten optekenen eigenlijk voor het eerst door hen te worden benaderd toen u op weg was om yoghurt te halen (CGVS, p. 14), ontkende u. Wat meer is, u voegde daar zelfs aan toe dat u pas voor de eerste keer fysiek werd aangevallen in juli 2006 (CGVS, p. 15). Vreemd genoeg had u ten aanzien van de DVZ nog verklaard dat u op 15 juni of 15 juli 2005 werd aangevallen (Vragenlijst CGVS, Vraag 3.5), waarop u niets anders toevoegde dan: "Ik kan me vergissen". In ieder geval, u gevraagd door wie u werd aangevallen, moest u opnieuw het antwoord schuldig blijven. Hoe dan ook, dat u ten aanzien van de DVZ nog met zekerheid leek te stellen dat het om leden van Sipah-Sahaba ging,

De vaststelling tot slot, dat u aanvankelijk zou beweren dat uw ouders nooit meer problemen zouden hebben gehad na uw vertrek (CGVS, p. 17), ondergraaft verder alle geloofwaardigheid. Immers had u ten aanzien van de DVZ nog verklaard dat uw ouders na uw arrestatie in België werden lastiggevalen, dat zij om u hadden geroepen en men zelfs schoten had gelost (Vragenlijst CGVS, Vraag 3.5). Pas toen u hierop werd gewezen, paste u uw verklaringen aan, maar gevraagd wanneer deze feiten zich hadden voorgedaan meldde u vreemd genoeg 14 of 15 juni 2016. Bij de DVZ had u nog 2017 laten optekenen (Vragenlijst CGVS, Vraag 3.5). Wie uw huis had aangevallen leek u niet exact te weten. Wat er ook van zij, de verklaring dat u (noch uw familie) al die tijd, ruim acht jaar lang, niets meer van deze personen zouden horen, doch zij plots uit het niets aan uw deur zouden staan is niet ernstig. U leek ook niet helemaal exact te weten hoe men dit überhaupt zou kunnen te weten komen (CGVS, p. 20).

Ten vijfde spreken ook uw documenten verder uw beweringen tegen. Zo legde u ter staving vooreerst twee dreigbrieven van Sipah-Sahaba neer. Echter legde u slechts (foto's van) kopieën neer en kunnen deze altijd onderhevig zijn aan mogelijk knip- en plakwerk. Aan dergelijke eenvoudig manipuleerbare stukken kan aldus geen bewijswaarde worden toegekend. Gevraagd naar de originele stukken gaf u aan dat deze zich thuis in Pakistan zouden bevinden, maar corrigeerde u zichzelf meteen en voegde u daaraan toe dat deze documenten toch niet thuis zouden liggen, maar in een ander dorp (CGVS, p. 17). Dat u zichzelf zo zou tegenspreken is opmerkelijk. Hoe dan ook, u legde verder nog een origineel medisch attest neer al dient hier te worden opgemerkt dat -ofschoon dit attest zo'n twaalf jaar oud zou zijn- dit zeer goed bewaard blijkt te zijn. Het lijkt er dan ook sterk op dat dit document enkel en alleen ten behoeve van uw asielaanvraag zou zijn opgesteld. Dergelijk stuk kan gezien het niet-officiële karakter niet overtuigen en kan door eender wie, eender waar zijn opgesteld. U legde verder ook een originele FIR neer al konden uw verklaringen hieromtrent niet overtuigen. Zo had u geen idee onder welke sectie men wordt aangeklaagd, noch leek u te weten welke beampte deze FIR zou hebben ondertekend (CGVS, p. 21). Tot slot legde u ook een heleboel krantenartikelen neer, al bleef u ook hier uiterst vaag over. Zo legde u een acht tot tien krantenartikelen neer, doch kon u slechts twee kranten opnoemen waarin deze artikels zouden zijn verschenen, noch had u weet wanneer deze gepubliceerd werden. Dient nog aan te worden toegevoegd dat men in dergelijke krantenartikelen, volgens uw eigen verklaringen, niet eens aangeeft om welke reden u problemen zou hebben, noch met wie (CGVS, p. 21-22), waardoor de toegevoegde waarde eerder gering is. Een krantenartikel in een originele krant is hoe dan ook slechts een bewijs dat een artikel gepubliceerd is, maar vormt geenszins een bewijs van de erin vermelde feiten. Een krantenartikel is immers geen officieel document. Dat u overigens zou laten optekenen dat uw vader bekend is bij heel veel "krantenpersonen" en het "daarom werd geplaatst" wijst dan ook op een uiterst gesolliciteerd karakter van dergelijke stukken. Wat er ook van zij, het CGVS wenst nog toe te voegen dat uit toegevoegde informatie ook nog eens blijkt dat in Pakistan allerhande documenten, wegens de hoge corruptiegraad, eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt. Bijgevolg kan aan Pakistaanse documenten an sich reeds weinig bewijswaarde worden toegeschreven.

Documenten hebben hoe dan ook slechts een ondersteunende functie, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen documenten geenszins de geloofwaardigheid van een, in casu, ongeloofwaardig relaas herstellen."

Van de indiener van een verzoek om internationale bescherming die beweert zich te hebben bekeerd, kan verwacht worden dat hij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. De verzoeker moet gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van zijn algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk en, indien van toepassing, van zijn kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en/of maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstreckende gevolgen heeft voor de bekeerde.

Uit een lezing van het gehoorverslag blijkt dat verzoeker niet verder komt dan het afleggen van algemene, vage en dus niet-doorleefde verklaringen over (zijn bekering tot) het sjiisme. De informatie die verzoeker aanduidt in zijn verzoekschrift (p. 7) betreft slechts algemene informatie, die geenszins zijn persoonlijke bekering kan staven. Hij laat voorts na uiteen te zetten waarom het volgens hem niet tegenstrijdig is dat hij zichzelf omschrijft als "*niet echt gelovig*" enerzijds en dat hij de dood van een extremistische leider toejuicht anderzijds. Het betreft dan ook niet meer dan het louter tegenspreken van de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, hetgeen niet ernstig is. Het loutere feit dat er in Pakistan bekering van het soennisme naar het sjiisme plaatsvinden, betekent voorts niet dat verzoekers persoonlijke bekering *ipso facto* geloofwaardig is. Verzoeker dient de door hem aangevoerde vrees voor vervolging immers *in concreto* aannemelijk te maken.

Aangaande de informatie van zijn Facebookaccount (verzoekschrift, stukken 8.a-9.e) dient vooreerst vastgesteld dat dit niet verder teruggaat dan 2010, zodat deze informatie op zich zijn problemen in Pakistan voorafgaand aan zijn vertrek niet kan staven. Hoe dan ook dient erop gewezen dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Uit het geheel van wat voorafgaat, blijkt reeds dat er *in casu* geen sprake is van geloofwaardige verklaringen. Dat verzoeker op zijn Facebookaccount een aantal elementen heeft staan die kunnen worden gelinkt aan het sjiisme, doet hieraan geen afbreuk en heeft dan ook eerder een gesolliciteerd karakter.

In zoverre verzoeker het met "*de aanslagen in Pakistan*" (verzoekschrift, p. 7) heeft over de beweerde aanslag op zijn huis in Pakistan, verliest hij klaarblijkelijk geheel uit het oog dat in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt dat verzoekers verklaringen ook op dit punt tegenstrijdigheden en een gebrekkige kennis bevatten.

Voorts blijkt nergens uit een lezing van de bestreden beslissing dat de commissaris-generaal zou hebben besloten dat alle Pakistaanse documenten gemakkelijk kunnen worden verkregen of vervalst en dan ook geen rekening zou houden met de door verzoeker voorgelegde documenten. Er wordt enkel – terecht – vastgesteld dat uit de beschikbare informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) blijkt dat omwille van de hoge graad van corruptie valse, Pakistaanse documenten gemakkelijk kunnen worden verkregen, hetgeen de bewijswaarde van deze documenten danig relativeert.

Wat betreft de krantenartikelen, kan worden aanvaard dat sommige ervan afkomstig zijn van grote kranten in Pakistan. Doch uit de informatie van verzoeker (verzoekschrift, stukken 3.a-6) kan niet worden afgeleid dat het niet mogelijk zou zijn om in dergelijke kranten een artikel tegen betaling te laten publiceren. Dat verzoeker erop wijst dat zijn vader een invloedrijk persoon zou zijn die veel kennissen heeft in de journalistieke wereld, maakt dat *in casu* eens te meer kan worden aangenomen dat het voor verzoeker geenszins onmogelijk zou zijn om een op maat gemaakt artikel voor publicatie te bestellen teneinde zijn verzoek om internationale bescherming in België te onderbouwen. Het loutere feit dat een krantenartikel op internet verschijnt, betekent niet dan de inhoud ervan met de werkelijkheid overeenstemt. Het is immers algemeen bekend dat op het internet heel wat valse en onjuiste informatie circuleert. Overigens wordt nergens in de bestreden beslissing aan verzoeker verweten "*knip- en plakwerk*" te hebben toegepast bij de krantenartikelen.

Wat betreft de informatie op zijn Facebookaccount (verzoekschrift, stukken 7.a-7.l) betreffende zijn verblijf in het Verenigd Koninkrijk, kan verzoeker worden bijgetreden. Het is mogelijk dat vrienden hem in dergelijke posts hebben "*getagged*" zonder dat hij daadwerkelijk in het Verenigd Koninkrijk aanwezig was. Op zich doet deze vaststelling echter geenszins afbreuk aan het voorgaande.

Behoudens wat betreft zijn verblijf in het Verenigd Koninkrijk, blijkt uit het geheel van wat voorafgaat dat verzoeker er geenszins in slaagt de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen.

Behoudens zijn verblijf in het Verenigd Koninkrijk, vinden deze motieven steun in het administratief dossier, zijn ze pertinent en correct en worden ze door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers vluchtrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

*Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd was in vergelijking met de eerdere jaren en dat deze trend zich heeft verdergezet in 2016-2017. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten en etno-politieke gewelddaden. Ook het aantal te betreuren burgerdoden is in geheel Pakistan gedaald. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2016-2017 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie **Punjab** te worden beoordeeld.*

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in de provincie Punjab de vorm aanneemt van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en crimineel geweld. In 2015 was de provincie Punjab, in vergelijking met de rest van Pakistan, relatief vreedzamer. Zowel het aantal terroristische aanslagen, het aantal targeted killings, als het aantal burgerslachtoffers is er gedaald. Deze dalende trend zet zich, voor wat het aantal terroristische aanslagen betreft, verder in 2016. Niettegenstaande er in 2016 sprake was van een stijging in het aantal slachtoffers, bleef het aantal burgerslachtoffers in de provincie beperkt.

Tijdens het eerste kwartaal van 2017 nam het aantal civiele slachtoffers opnieuw af. De stad Lahore wordt nog steeds het meest getroffen door geweld. UN OCHA maakt evenwel geen melding van een uitwaartse ontheemding uit Lahore of uit andere districten in de provincie Punjab. Bovendien blijkt de provincie een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere provincies ontvluchten.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging."

Verzoeker voert geen enkel inhoudelijk verweer tegen deze pertinente motivering, die dan ook door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt overgenomen en tot de zijne wordt gemaakt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juli tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER